

Евгений Лукин

В страната на залязващото
слънце

По мнение на японските специалисти, прекаленото увличане от работата е не по-малко вредно от наркоманията. В Япония са убедени, че „трудохолиците“ трябва да бъдат лекувани и превъзпитавани.

(От вестниците)

– В наркологията? – не повярва Руслан. – Как така в наркологията? Защо?

– Не защо, а за какво – поправи го недоволно майорът, преглеждайки вчерашния протокол. – Трябва да се лекуваш... И благодари, че в наркологията, а не при съдията. Че той щеше да ти лепне петнайсет дни принудителен отдых... А така, смятай, си се отървал само с един ден... Охо! – учуди се той, вдигайки вежди. – Значи и съпротива при задържането си оказал?...

– Не съм оказал!

– Как така не си оказал? „Направил опит да отнеме иззетото оръдие на правонарушението...“ Така ли беше?

– Е, така, но...

– Да вървим – каза майорът, сложи протоколите в папката и се надигна иззад бюрото.

* * *

Във вехтия японски микробус качиха и петимата: четирима бяха хванати вчера по същия член, както и Руслан, а петият, колкото и да е странно, бе задържан за пианство. Той веднага седна по-навътре в ъгъла и с подигравателна усмивка заоглежда останалите.

– Издънхте ли се, пилета? – осведоми се ехидно той. И без да получи отговор, продължи самодоволно: – А мен ми е все тая! В наркологията? Давай в наркологията... Уплашили таралежа... с гол... така де! От мен няма и какво да вземат, а инжекцията, тя пари струва!

– Млъквай, а? – мрачно го помоли Руслан. – И без теб ми е гадно...

След вчерашния удар с гумена палка рамото още го болеше. Пиян-дето понечи да отвори уста, но като видя мрачните лица на другарите си по нещастие, сметна за по-добре да не нахалства и последва съвета на Руслан. А той, пъшкайки, протегна длан зад яката на ризата и се зае да масажира удареното място...

– С палка ли те фраснаха? – по-скоро с любопитство, отколкото със съчувствие попитаха отдясно.

– Аха... – процеди той.

Майорът още не се показваше. Цивилният шофьор задряма, отпуснал ръце на волана, а главата – върху ръцете. Вратата е отворена, документите ги върнаха – скачай и изчезвай! Само че няма къде да изчезнеш... Сега ченгетата знаят адреса, ако се наложи – и в къщи ще се изспият...

– Значи не са те хванали в офиса? – съобрази накрая съседът

отдясно. – Направо на улицата, така ли? И как се изхитри?

– Как, как! – сърдито каза Руслан. – В денонощния павилион си купих „кози крак“. Нали знаеш, за вадене на пирони... А до мен се търкала дъска, от нея пирон стърчи... И аз извадих козия крак и опитах...

Съседът тихичко подсвирна. – Тоест „с особен цинизъм“... – с вид на познавач той преведе чутото на езика на протокола. – Сигурно ще ти лепнат още и съпротива, щом са те фраснали с палката...

– Вече ми лепнаха... – Руслан въздъхна и се обърна настрана.

– А нас с моя човек ни хванаха направо във фирмата, топлички... – съобщи, небрежно разтягайки думите, сякаш се хвалеше, същият този съсед, който по всяка вероятност не за пръв път попадеше в такава ситуация. – Работният ден свършил отдавна, а ние седим и бачкаме... Изведнъж – бум, тряс!... Вратата отлетя с пантите, нахълтаха с качулки, с автомати... „Стани! С лице към стената! Ръцете на тила! Проверка!“ Козли... „Ама ние – казвам, – не за това сме останали! Ние сме такива... от сексуалните малцинства!...“ Ама кой ти гледа – „от сексуалните“! Компютрите включени, на бюрото – документи... – В края на разказа той все пак се вкисна, вяло махна с ръка и прекъсна речта си.

– Мен пък ме предаде жената – реши да поддържа разговора дребният мъж със сухо сбръчкано лице. Помисли и добави от сърце: – Кучка... С нея се сръфахме заради шкафа. За какъв дявол да купувам, казвам – сам ще направя! А тя на мен: направиш ли – ще те натопя... Вече направи, казва, едно шкафче – страх ме е да го гледам... Е, добре! Сега само една калъфка за възглавница да ушие! Само един чаршаф да скъси!... Ще отида при ченгетата и ще я наклепам!

– За домакински работи не наказват – припомни през зъби Руслан. – Още повече жени...

– Ето ти тебе и законодателство!... – не пропусна да вмъкне оклюмалият съсед отдясно. – Сигурно само у нас в Русия е така: щом е жена – значи винаги е права...

Пострадалият чрез съпругата си сбръчкан мъж изруга полугласно, но тук накрая до микробуса се появи майорът. Леко прегърбен, угрижен, той седна на предната седалка, хлопна вратата и остави папката на коленете си.

– Стига спа! – подхвърли той на сепналия се шофьор. – Карай...

След гадния, мъждиво осветен въшкарник, където наровете бяха два пъти по-малко от задържаните, пролетният ден сияеше особено приветливо. Микробусът подмина редица ярко боядисани денонощни павилиони, зад стъклата на които съблазнително проблясваха дърводелски и

шлосерски инструменти. Преди павилионите бяха пет. Сега – три. Вторият и четвъртият бяха изчезнали някъде, и сега на техните места имаше само два квадрата разкърген асфалт. Притискат, притискат търговците... Скоро сигурно и длето няма да има откъде да се купи... Спряха на червен светофар недалеч от някакъв строеж. Там зад ниската бетонна ограда се кланяха два новички италиански крана и блестяха лъскавите каски на мургавите работници. Също, види се, някъде от Италия. По договор...

– Господин майор! – жално и, кой знае защо, с украинско произношение, се обърна към началника немирясалият още нарушител, който седеше отдясно на Руслан. – Гле'йте к'во става! Пред очите на хората бачкат, гле'йте!

Майорът хвърли мрачен поглед през стъклото, изсумтя.

– Тия са чужденци – измърмори той. – На тях е разрешено...

– Че и язе също... – с надежда усилвайки акцента, намекна задържаният.

– Тогава за чий дявол живееш с руски паспорт? – озъби се майорът. – Чужденец... дръжки!

Колата сви в някаква крива прашна пресечка и скоро спря до олющения ъгъл на пететажен блок, чиито стени някога много отдавна са били боядисани в тъжен жълтосив цвят, станал с времето още по-сив и тъжен. Отстрани на зданието имаше дървена стълба с навес, водеща към отворена врата. Малко под табелата с надпис „Наркология“ с особен цинизъм бе надраскано: „Секс не ни трябва – на нас работа ни дай!“

Както се изясни, лекарката още не беше дошла, и задържаните трябваше да почакаят в съблекалнята, окичена със сърцераздирателни плакати. На един от тях измъчен трудохолик с безумни, като на героите на Достоевски, очи нанасяше страшен удар с брадва по розово сърчице с две ангелчета вътре – жената и сина. Страшна мълниевидна пукнатина разчупваше сърцето на две.

– Не знаеш ли коя е днес на смяна? Пряпова или онази... по-старата? – задъхано се обърна към Руслан разчорленият нарушител, който досега не бе проронил нито дума.

– Нямам понятие – въздъхна в отговор Руслан. – Изобщо съм тук за пръв път...

– По-добре, ако е старата – доверително съобщи разчорленият, понижавайки глас. – А Пряпова е звяр. Може съвсем да те... със своите процедури...

Руслан неопределено вдигна болящото го след вчерашния удар

рамо и мина към следващия плакат. На него бе изобразен гърбат урод, опиращ се на две патерици, в лявата от които Руслан скоро разпозна чук, а в дясната – маткап. Отдолу се кичеше издевателско изречение:

„Работай, работай, работай:
ты будеш с уродским горбом!“

(Александър Блок)

Третият плакат беше особено гаден. Червенокоса розова красавица стоеше гола в безсрамно-игрива поза и с усмивка на съжаление гледаше надвесения над бюрото хилав очиларко, вперил взор в купчината служебни бумажки. „Това ли е всичко, което можеш?“ – прочете Руслан в синкавото облаче, кълбящо се над язвително свитите устни на красавицата.

* * *

Наркологинята Пряпова се оказа едра, вече леко увяхнала кучка с гнусливо свити, подчертани с вишнево червило устни. Като се преоблече, тя се появи в бяла престилка направо върху голото тяло и равнодушно огледа докараните.

– А, това са стари познайници... – тя безпогрешно отся спътниците на Руслан. – Виж, с вас още не сме се срещали... Често ли бачкате?

– Ами... като всички... – леко се обърка той. – Вкъщи, преди ядене, за апетит... А иначе съм мързеливец... За мен, това да завия винт или пък да закача етажерка...

– Това го слушам всеки ден... – невъзмутимо забеляза тя, сядайки зад бюрото.

Майорът любезно ѝ подаде протокола, касаещ вчерашните подвизи на Руслан.

– За ваше сведение, освен пристрастените трудохолици никои друг не се смята за мързеливец... А по-конкретно? Ето, вчера сте купили „кози крак“. В дванайсет часа през нощта. Защо?

– Ами от пода вкъщи стърчи гвоздей! – извика Руслан. – Два пъти си ударих крака в него! Ако искате – да се събуя?...

– А с какво ви попречи оня гвоздей, който извадихте от дъската направо до павилиона? В присъствие на свидетели. И деца...

Руслан се обърка окончателно.

– Не видях, че там има деца... – измърмори той.

– Тоест, вече не можете да се контролирате... с удоволствие

направи равностметка наркологинята Пряпова. – Женен ли сте?

– Разведен...

– Ето виждате ли! Значи и жена ви не е издържала... Че как да живее с вас? Вкъщи през цялото време грохот, стърготини... В леглото – никакви радости от вас! Защото се уморявате, работите до изнемога... Изтощавате и себе си, и околните...

– Ама ние с нея се разведохме още преди да излезе законът за трудохолиците...

Това изобщо не смути наркологинята Пряпова.

– Работата не е в закона – студено отрони тя, – а в невъзможната обстановка, която сте създали... Поне себе си да бяхте пожалили! Че вие сте слаб като скелет!

– Аз – слаб? – възмути се Руслан. – Извинете, но моите седемдесет и три килограма хич не са малко!

Майорът и лекарката се спогледаха с уморен вид.

– Какво пък, елате да проверим... – Тя стана.

Изпратен от съчувствените погледи на другите трудохолици, Руслан бе съпроводен в мъничък процедурен кабинет с кушетка, покрита със зелена мушама. Като първа работа звярът-наркологиня измери кръвното налягане на жертвата и го намери за повишено.

– Ето виждате ли...

– Че то винаги ми е такава! И освен това цяла нощ не съм спал!

– Безсъница? – хищно попита тя.

– Не, не! Наровете не стигаха...

– Добре. Съблечете се. Не, ризата може да не сваляте.

Тя свали престилката, постели чаршаф на кушетката и легна. Руслан покорно се събу, свали панталоните, слиповете и като се приведе надве-натри в състояние на относителна готовност, пое подадената му опаковка с презерватив. Че не дай Боже, може да го обяви за импотент...

– Така... – мръщейки се угрижено, изкомандва тя. – По-дълбоко...
Още по-дълбоко...

„Интересно с какво е облицовано това шкафче? – механично движейки таза си, мислеше Руслан. – Нима с естествен фурнир? Или не... Навярно все пак е пластмаса. Шарките са прекалено равни... Коля казва, че е измайсторил такава машина: слагаш в нея парче дърво и тя почва да го върти... А резецът е плаващ... И развиваш заготовката, като руло...“

– Достатъчно – сухо каза наркологинята, сменяйки фронталната

поза със странична. – При вас винаги ли има такова задържане на оргазъма?

Неподготвеният Руслан не намери какво да отговори, но тогава вратата на процедурната се откряна.

– Олга Петровна, може ли да взема картоните? – попита с едва уловим дефект на буквата „р“ вежлив момичешки глас.

– Леночка, не виждате ли, че имам пациент!... – раздражено отвърна, без да се обръща, наркологинята. – Почакайте за минутка... А вие продължавайте, продължавайте, какво спрехте?

„Минутка? – Руслан се паникьоса. – Тоест имам само една минута...“

Той плътно затвори очи, за да не вижда едрите гладки бутове на наркологинята, и натисна, отчаяно мъчейки се да си представи нещо наистина съблазнително. Но това не се увенча с успех.

– Достатъчно – обяви Пряпова. – Обличайте се.

И докато Руслан, смутен и разстроен, се освобождаваше от презерватива, наркологинята облече престилката, приседна на стола и почна да попълва някакъв картон.

– Ще се лекуваме... – с прискърбие съобщи тя. – Докарали сте се до... Имате късмет, че болестта не е прекалено напреднала. А още половин година – и смятайте, импотенцията щеше да ви е в кърпа вързана...

* * *

– Следващият... – измърмори Руслан, напускайки отчаян процедурната. За времето, докато наркологинята проверяваше доколко е повредил той здравето си с прекалени натоварвания, хората в приемната частично се бяха сменили. Майорът и алкохоликът, на когото му беше все тая, бяха изчезнали някъде. Затова пък се бе появила закръглена разплакана жена на около четирийсет години. От време на време тя удряше с тлъстото си юмруче превития виновен гръб на един от трудохолиците и плачейки, го наричаше ту варварин, ту ирод. Явно му беше жена... Чернооката блондинка Леночка написа сметката на Руслан; като я погледна, той се шашна.

– Че аз нямам в себе си толкова пари!

И това си беше чиста истина. Бяха му върнали дребните до копейка, а виж, по-едрата банкнота бе изчезнала. В описа на отнетите при обиска вещи за нея също не се споменаваха нито дума...

– Донесете по-късно – успокой го Леночка. – Все едно утре в девет сутринта трябва да дойдете за повторна процедура... А ако не се явите –

ще ви пратим в клиника, с милиция...

* * *

Вкъщи Руслан надве-натри се изкъпа под душа, добра се до дивана и веднага заспа като убит. Събуди се към два часа – от глад. Направи си два многоетажни сандвича и включи телевизора. На екрана, като по поръчка, се появи атлетично сложена жена в бяла престилка. Руслан едва не се задави.

– А ние какво можем? – разпалено питаше тя. – Какво можем ние?... Отявлен трудохолик, цяла къща сам си построил, досието му цялото изписано, а в клиника не можем да го пратим, докато няма оплакване от съседите или роднините!...

Руслан приглушено изруга и превключи на друга програма. Там хрустяха челюсти и се трошаха витрини. Положителният герой довършваше отрицателния. Руслан се помъчи минута-две и отново се протегна към дистанционното. Картината се смени. На екрана се размърда розово кълбо от голи тела.

– Чукай ме в задника, мили... – равнодушно изломоти преводачът.

Н-да, първият канал май беше по-добър, и скоро Руслан се върна на него. Мярна се сериозното лице на водещата, а после пред очите му се появи намръщената, гладко избръсната зурла на някакъв държавен мъж.

– Не... – заговори, пъшкайки, гладко избръснатият. – Тук решително не съм съгласен с вас... Трудохолиците нанасят на обществото много по-голяма вреда, отколкото наркоманите. Ако наркоманите дори в някаква степен влияят положително на стокооборота, то трудохолиците в прекия смисъл подриват икономиката на страната... В световната общност отдавна вече се е оформила система за разделение на задълженията. Ние разрешаваме на Запада да добива нашите суровини, а Западът ни предоставя стоки и кредити... Ако почнем сами да произвеждаме нещо, макар и само за вътрешния пазар, то равновесието неминуемо ще се наруши...

– Тоест излиза, че основната борба се води със злоупотребите именно в областта на производителния труд? – съсредоточено мръщейки чело, го прекъсна водещата. – Но нали се срещат трудохолици и сред бизнесмените, и сред служителите... Дори сред престъпниците...

– От медицинска гледна точка – да... – принуден бе да признае гладко избръснатият. – От медицинска гледна точка всички те нанасят на здравето си еднакво непоправими вреди... Но аз повтарям: става дума и за здравето на социума като цяло. Извинете, но нелепо е дори да се

сравнява обществено полезният бизнес с най-черните сръчковци и правячи!...

– Но нали правячите, както ги наричат, също носят определена печалба, не е ли така?... – не отстъпваше заядливата водеща. – В края на краищата те купуват инструменти, материали...

– Това е мнима печалба! – викна гладко избърснатият. – Алкохоликът, например, купи бутилка водка – и я изпи. А онзи купи чук и веднага скове десетина табуретки. При това седем от тях ще продаде...

Руслан съдвкка последното парче сандвич и се канеше вече съвсем да угаси телевизора, но тогава на вратата се звънна. Сърцето му подскочи. Слава Богу, че поне тайникът с инструменти не е отворен... Руслан остави телевизора включен и отиде да отвори.

На прага стоеше неговият приятел и учител Коля. Той гледаше, както винаги, изпод вежди и изобщо видът му беше най-мрачен. Светъл износен костюм, в ръката – кутия „Холстен“. Впрочем Руслан бе готов да се обзаложил, че в тази кутия е затворена не бира, а например нитроцелулозна боя или нещо от този род. Макар че наглед кутията беше цяла, неотваряна... И миризма не се усещаше...

– Привет – подхвърли навъсеният Коля. – Пошушнаха ми, че вчера са те прибрали... Вярно ли, а?

– Вярно... – с въздишка отговори Руслан. – Влизай, да изпием по един чай...

Гостът шепнешком изруга и въртейки глава, престъпи прага. Докато той се събуваше, Руслан се отби в кухнята, постави чайника на котлона. После двамата се разположиха в стаята, където без прекъсване лаеше телевизорът.

– Казвате, че нанасят вреда – продължаваше да вредничи водещата. – Но толкова голяма ли е тя?... Хайде, процент, най-много процент и половина... И после, нима могат изделията, произведени от психически неуравновесени хора, единци, да се конкурират с продукцията на най-известни западни фирми?...

– А вие представяте ли си колко е това в парично изражение – процент и половина? – разпали се гладко избърснатият. – Това е страшно много! Това е недопустимо много!... Що се касае до конкуренцията... – Зурлата се намръщи. – Тук има и един такъв нюанс... Често самоделната продукция я купуват не заради качеството и не заради красотата, а сякаш напук на закона... Процъфтява тайната търговия с тъй наречените трудофилми, откровено наблягащи на удоволствието от процеса на работа... Пиратски се тиражират, и което е най-печалното, ползват се с

успех забранените от министерството на здравеопазването стари филми от тоталитарните времена...

– Гаси агитката! – мрачно изкомандва Коля. – И разказвай. Как така я загази?

Руслан послушно изключи телевизора и почна да разказва. Коля слушаше и правеше свирепи гримаси.

– Накратко! – прекъсна го той, насочил дебел показалец към гърдите на Руслан. – В наркологията подписвал ли си нещо? Някакви там хартии...

– Не – печално отвърна Руслан. – Само сметката ми представиха... Трябва да отида и да платя... Утре в девет ми назначиха процедура...

– Не си и помисляй! – викна Коля, измъквайки от ръката му запълнената от Леночка бланка. – Не ходи и не плащай! Съвсем ли си откачил? Ако платиш веднъж – после няма да се отлепят от теб, само ще ти смучат парите...

– А ако не се явя – ще ме пратят в клиниката... – сподавено съобщи Руслан. Пъхтейки застрашително, Коля изучаваше документа. Накрая изпръхтя и пренебрежително хвърли листа зад масата.

– Да си гледат работата! – тържествуващо обяви той. – Парите – само чрез съда, ясно?... И запомни: без твое съгласие никой няма да те прати на лечение... Знаеш ли изобщо какво е това лечение? Пъхат те за един месец в болнична стая – и лежиш като пън. Нито лекарства, нито... Накратко, затворническа килия... А ще те одерат – като за хотел...

Той постави кутията на масата и хищно се огледа по ъглите, явно проверяваше не се ли търкала някъде оставена по невнимание стружка или някаква друга улика.

– И козия крак ми взеха... – напълно разстроен, се оплака Руслан. – Най-важното, хубав инструмент... Сега сигурно ще го унищожат... малоумници!

– Аха, ще го унищожат! – сатанински се изсмя Коля. – Как ще унищожат кози крак? Или ще го продадат на черно, или сами ще го използват...

– Ченгетата?

– А ти какво си мислиш? Те там в мазето си имат и дърводелска, и шлосерска работилница, и каквото си поискаш... Нас ни гонят, а сами... Безполезно е да се борят с това! Не може руският човек със свои ръце да не измайстори нещо!... Аз имам един познат, при ченгетата служи. Отбих се веднъж при него в отделението, а тъкмо тогава бяха задържали един човек – с трилитров буркан безир... Е, ясна работа, глобиха го, а

ченгето, слушай, хвана बेзира и пред очите на всички го изля в умивалника. Човекът едва не се заплака...

– Говеда!... – скръцна със зъби Руслан.

– Ти слушай нататък!... – извика Коля. – Останахме ние двамата с него, с онова ченге... Отваря той шкафа под умивалника, а там вместо тръба стои кофа, разбираш ли? Той, оказва се, излял безира в кофата! А ти казваш – кози крак... Между другото, за инструментите – сепна се изведнъж той. – Как си със съседите? Тихо, мирно?

– Какво общо имат съседите?

Коля със съчувствие погледна Руслан, цъкна със зъби, поклати глава.

– Да-а... Има още да те уча и уча... Я покажи къде държиш инструментите!

– А чаят?

– Остави го чая...

Вдигайки рамене, Руслан заведе Коля в коридорчето и там не без тайна гордост му показа фалшивата задна стена на килера, зад която бяха скрити инструментите.

– Аха... – одобрително измуча Коля, поглаждайки клещите, менгемето и прочие. – А този чук го махай! И в бъдеще: никакви пирони!... Само винтове! Свредлото не вдига шум, отвертката – също... И помни думите ми: ако удриш с чука – обезателно ще се намери някоя гад от съседите и ще звънне в наркологията... по телефона на доверието! Знаеш ли как е организирана при тях фискалната служба? А ти сега се водиш на отчет...

– Здра-асти!... – възмути се Руслан. – А примерно, ако искам да сложа закачалка на стената? Все едно ще трябва с бормашина...

– И бормашината я забрави! С ръчна дрелка – колкото си искаш, но не с електрическа. Вземаш обикновена ръчна дрелка – и тихичко, да не чуе нито една гадина... Добре. Давай чашите...

* * *

– Така значи, Русланчик – сръбвайки от силния горещ чай, говореше приятелят и учител Коля. По изпъкналото му широко чело бързо изби пот. – Сега си отваряй очите на четири... Ето слушай какво се случи с мен оня ден. Тъкмо отварям очи сутринта – звъни се на вратата... Отварям. А там – две момчета в униформа. Без да кажат нито дума, се качват в галерията и хващат чантата с онази моята машина... Нали разбираш за какво говорях?

Руслан кимна потресен.

– Накратко, натопил ме е някой... – поясни Коля, макар че всичко бе ясно и така. – Свалят чантата, слагат я на масата, отварят... „Откъде я взехте?“ А аз им казвам... – Коля с удоволствие направи пауза и си доля чай. – „Вървя си – казвам, – вчера вечерта по крайбрежната улица, а пред мен някакъв човек с ей тази чанта се прокрадва... И ми се стори нещо подозрителен... А аз членувам в доброволната дружина, за охрана на отдиха на гражданите, ето, заповядайте удостоверението...“

– Наистина ли членуваш? – уплаши се Руслан.

– Че как! – с достойнство каза Коля. – Между другото, и теб те съветвам да влезеш... „Свирнах – казвам – със свирката, а човекът хвърли чантата – и беж... Аз погледнах в нея, а там седи ей този инструмент. Явно незаконен... Да го нося в милицията – късно е, нощ идва... Искях сутринта да се отбия при вас, а вие сами се явихте...“

– Ловко! – промълви с искрено възхищение Руслан.

– Нали? – извика победно Коля. – Разбра ли къде е същината? Ако си го купил – има член в закона! Ако сам си го направил – има член! А ако си го отнел от някого – няма такъв член! Няма! Ония ме гледат – и мълчат. Накратко, онемяха... После повъртяха глави ей така, знаеш... Ти, казват, съвсем се изхвърляш! А аз: „Не, момчета! Това е, друго от мен няма да чуете... Каквото ви казах – това и пишете...“ – Тук Коля изпъшка, намръщи се. – Вярно, разбира се, трябваше да им бутна нещо... – неохотно призна той. После хвърли към Руслан бърз поглед изпод вежди и изведнъж заповяда: – А сега – ръцете върху масата!

Руслан премига, но се подчини.

– С пемза, с пемза ги търкай сутрин – недоволно забеляза приятелят и учител Коля, разглеждайки и опипвайки дясната длан на Руслан. – А после с крем... Заради едните мазоли само ще те приборат! Ето виж моите... – И той показа добре гледаните си меки ръце, за които човек дори не можеше да си помисли, че принадлежат на един от най-закоравелите и непоправими трудохолици в района.

* * *

Като изпрати приятеля и учителя си, Руслан постави веригата на вратата и бавно изтри с длан внезапно пламналото си лице. Обзе го нетърпимо желание: да ритне вратата на килера, да отвори тайника... Не, така не става... Всичко трябва да бъде нежно и красиво... С разтуптяно сърце той мина в кухнята, изми двете чаени чаши, сложи ги на сушилната решетка и се върна обратно.

Широката дъска за гладене с тръбна рамка, освободена за минута от платненото покривало и прикрепена с два болта към плота на масата, се превърна в неголям удобен тезгях. С неволно разтреперани пръсти Руслан разгъна измъкнатата от килера торба – и сърцето му се сви сладостно и болезнено... За пръв път я бе видял да се търкаля наред тротоара в най-неугледен вид, но това беше като удар с нож в сърцето. Той още не знаеше защо му е нужна тя, и ще послужи ли изобщо за нещо, тази половинметрова дъска, широка около една длан, но още тогава, при първата среща, изведнъж му стана ясно до болка, че друга такава няма, че да мине покрай нея и да не я вдигне от земята – това не е по силите му...

И ето сега, като я сложи на тезгяха, той любовно поглади грапавата сива повърхност. После хвана грубото ренде-копач, изчака още малко и накрая, когато вече не издържа, с наслаждение свали първата дълга стружка. Оголи се съблазнителна сияеща вдлъбнатина. Бързо, поривистото той оголи горната страна, после остави грубия инструмент и с трепет взе финото ренде...

Опиянен от страст, плавно и с размах той отново и отново потъва в разкошната, еластична и в същото време податлива дървесина. Срамежливо се къдреха нейните нежни стружки, криейки и отново оголвайки най-съкровенията места. Шумолейки, съскайки и хлипайки, тя подлагаше на силните мъжки ласки звънящата си бледорозова плът, и Руслан вече леко се задъхваше, усещайки, че още няколко мига – и двамата ще се слоят в сладостен чуден екстаз...

* * *

Така и не успяха обаче да се слоят. На вратата се звънна отново, и този звън не беше на добро – рязък, дълъг, властен. Заварен неподготвен, Руслан замря до тезгяха. Да не отваря! Няма да отваря! Всички са си отишли. Няма никой въщи... Звънът се повтори, а после, за ужас на Руслан, издрънча опънатата верига, вратата се откряна. Кретен! Знаеше, знаеше, че езичето на ключалката понякога заяжда – и даже не провери! Тихо стенойки, той свали веригата съвсем. Вече нямаше какво да губи.

Престъпилият прага майор (същият, който откара задържаните в наркологията) с неприязън огледа виещите се навсякъде стружки, тезгяхът, рендето в безсилно увисналата ръка на стопанина. После притвори зад себе си вратата и подаде на Руслан някакъв продълговат пакет.

– На, дръж!

За всеки случай Руслан се отдръпна назад.

– Какво е това?

– Козият крак – поясни през зъби милиционерът. – Значи така...
Вчера никой не те е задържал. И в наркологията днес не си бил. Ясно?

– Ясно... – машинално повтори Руслан, но веднага се запъна. – Т-тоест как така – не съм бил?

Майорът злобно изкръка и още веднъж огледа разхвърляните в изобилие улики.

– Обяснявам – процеди той. – Проверка от прокуратурата. Разкриват трудохолици сред сътрудниците на МВР. Нормата беше – не повече от петнайсет задържания на ден. А ти се падаш шестнайсети... Накратко, продължавай да си рендосваш, но за вчерашното – никому нито дума!

КРАЙ

© 1998 Евгений Лукин
© 1998 Иван Попов, перевод от руски

Евгений Лукин
В стране заходящего солнца, 1998

Източник: Подкрушието

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/238>]